

Overdenking op Stille Zaterdag, 11 april 2020

Exodus 12: 41-42 en 13:19-22

Matteus 27: 57-61

Toen Israël uit Egypte wegtrok,
was dat midden in de nacht.

Een bijzondere nacht:

een nacht van waken was dit, voor de HERE (Ex.12:42)

zegt de tekst.

Normaal is de nacht een tijd om te slapen.
Maar soms ben je wakker, 's nachts,
kun je niet slapen.
Je ligt te woelen,
denkt aan van alles en nog wat.

Soms heeft dat wakker zijn ook te maken
met een geliefde
aan wie je denkt
over wie je je zorgen maakt
of die je mist.

Ook God is wakker.
Hij is vol zorg over zijn volk.
Hij waakt over Israël.
Dít is de nacht waarop Hij hen
zou verlossen uit die verschrikkelijke slavernij.

Honderden jaren geleden had Hij het Abraham beloofd
ook in de nacht,
toen Hij dat verbond met hem sloot,
met die vurige fakkel
die 's nachts bij Abraham was.
Net zoals nu de vuurzuil met Israël mee zou trekken
door de nacht.

En God had het Abraham beloofd:
over zo en zoveel jaar
zal Ik je nakomelingen uitleiden
uit Egypte. (Gen.15: 12-17)

En dát vertelt de tekst uit Exodus nu:

op dé dag af – vertrok het volk uit Egypte. (Ex.12:41)

Daarin zit iets zeer bemoedigends:
de slavernij, het was één grote
onoverzichtelijke
loodzware
crisis geweest.

Maar God had hem al aan zien komen,
honderden jaren geleden
en Hij had ook toen al,
exact de dag geweten
waarop het voorbij zou zijn gegaan.
En Hij zijn volk zou uitleiden.

Dat zet aan het denken:
ook onze crisis
die voor ons mensen nu loodzwaar is
die wij nog totaal niet kunnen overzien -
zouden wij daar ook niet van mogen hopen
en geloven
dat bij God bekend is
wanneer die voorbij zal zijn gegaan?

Dit verhaal schenkt ons die hoop.

Evenzo had Jozef reeds ver vooruit mogen kijken.
Ook hij wist dat ooit de Israëlieten
Egypte zouden mogen verlaten.
En op weg gaan naar het Beloofde Land.

Hij had gevraagd:
willen jullie mijn gebeente dan meenemen
om het dáár te begraven,
in het Land van de Belofte
met het oog op Gods grote toekomst?

(Gen.50:24-26)

En nu gebeurt dat:
Mozes neemt Jozefs gebeente mee.
Zelfs voor het gebeente van een gestorvene is er
een uittocht
uit het land van de dood.

Wij bevinden ons aan de vooravond van de Paasnacht.

Ook het gestorven lichaam van Jezus rustte in het graf.

Maar ook voor Hem was er een belofte geweest.

Net als voor Israël gold voor Hem dat er:

op de dág af - om precies te zijn:

op de derde dag

uitredding zou zijn:

opstanding uit de dood.

Jezus had het meermalen tegen zijn discipelen gezegd.

En zou dan niet

net als bij Abraham

net als bij Israël

de Here God

ook nú

juist in de nacht

zijn wonder van uitredding verrichten?

Zou Hij niet nabij willen komen

redden

juist in het meest donkere uur?

Een nacht van waken voor de HERE:

dat was het tóen –

een nacht vol liefde en zorg voor

Abraham

voor Israël.

Zou Hij dan déze nacht

zijn geliefde Zoon ook niet redden?

En zouden ook wij

ín Israël

ín Christus

ons ook niet eens

uitgered mogen weten

uit de crisis

de nacht

die nu over onze wereld is?

Worden wij nu stil

en zingen wij daarna mee,

met Hanna die in haar loflied

het antwoord geeft (Lied 152: 1,7,8,10).